

κι' από 'Αμερικάνικα κι' από μετριοφάνη.
 "Ας σὲ ἴδω σοφώτατον αἰ κλασικαὶ Ἀθήναι
 καὶ σὺ σπουδαῖος κριτικὸς σάν τὸν Ροῦθ γίνε,
 κι' ἂν ἴποκα δὲν ἔγραψες καθόλου δὲν πειράζει...
 γιὰ τοῦτο δὲν θὰ βάλουμε μὲς 'στὴν καρδιά μαρᾶξ'.
 Καὶ ὁ Ροῦθς, Φασουλή, πρὸ ἀμετρίτων χρόνων
 τὴν Πάππιασιν τὴν ὑποκτον εὐνεγράφε καὶ μόνον,
 οὐ μὴν κι' ὁ μέγας Φιντικλῆς, τὸ δυνατὸ κεφάλι,
 ποῦ ἔλ' ἢ γνῶσις κρύβεται 'στὸ παρδαλὸ τὸ σάλι,
 κι' αὐτὸς ἐκληροδότησε ὡς μοναχὴν οὐσίαν
 ἕνα μικρὸν διάφορον 'στὴν *Παλιγγενοσίαν*
 ἀλλ' αἱ ὀλίγισται γραμμαὶ τοῦ Φιντικλῆ ἐκείναι
 μὲ βεβαίον τοῦλάχιστον πῶς ἰδικῶν τὸ εἶναι,
 ἐνθ' τοῦ νέου κριτικοῦ τὰ πλεῖστα εἶναι ξένα
 καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τρόπο συρροημένα.
 Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ!... τὸ πνεῖμα σου μοῦ φαίνεται χυδαῖον,
 γιὰτὶ ξεχνᾷς τί ἔγραψε καὶ εἰς τὸν *Ἀσμοδαῖον*,
 γιὰτὶ ξεχνᾷς πῶς ἔβγαλε καὶ κριτικῶν φυλλάδες
 ποῦ ἔβαλαν, βρὲ Περικλῆ, τὸν κόσμου σὲ μπλεῖδες.
 Ἐγὼ μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ λὲς ἀπ' ἄλλοις τὸν χωρίζω,
 τὸν Θεοτόμπην προσκυνοῦ καὶ τὸν ἀναγνωρίζω,
 ἂν καὶ θαρρῶ πῶς τᾶχαι κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς,
 γιὰτὶ τοῦ πήρε τὸ μιστὸ ἐκεῖν' ἢ Ζανταράς.
 Π. Ἡ πέτρα μὰς εἰδύβαζε πῶς ἔρχεται καιρὸς,
 ποῦ ἀνελπίστως καταναῖ κι' ὁ ἔξυπνος μαρὸς,
 κι' ἀφίνεται ὀλόκληρος 'στὸν ἥλιον τὸν ἱερὸν
 καὶ λησμονεῖ ἐπαύριον τί ἔγραψε τὴν σήμερον.
 Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, χωρὶς πυξίδα τρέχω
 κι' οὔτε κανένα πρόγραμμα Ποιητικῆς δὲν ἔχω,
 μὲ τέτοια κουροφῆλα τῆς ὄρας μου δὲν χάνω
 καὶ οὔτε καταδέχομαι τὸν ποιητὴν νὰ κάνω,
 τὰς δὲ μυρσίνας τὰς πετῶ 'στὸν σκουπίδων τὰ κάρα
 καὶ εἶναι μόνη δόξα μου τοῦ κόσμου ἢ δεκάρα.
 Ἐλευθερον εἰς κάθε τί ἀφίνο τὸ μιστὸ μου
 κι' ἐκείνα ἔπου ἐρχονται 'στὸ ξερνοκαυκάλο μου,
 καθὼς εἰςεῖρες, Περικλῆ, τὰ λόγῳ ἕνα ἕνα
 ἀπλοῦστατα, πεζόστατα, ὀρθὰ κοφτὰ κομμένα.
 Ἀπέφυγα δὲ πάντοτε καυγάδες καὶ μαλλώματα
 καὶ ἄλλα τὰ ποιητικὰ τῶν κριτικῶν διπλώματα
 μὲ κωνικὴν ἀναίδειαν τὰ μὲν 'στὰ δὲ σταδῶ
 καὶ μέσα 'στὸ ὑπὸ μηδὲν δωμάτιον τὰ βράζω
 μαζὶ μὲ τὰς περιγμινᾶς τῶν εὐγενῶν δανθίδων,
 τῶν ναστεγμῆ μπκαλῆθων καὶ τῶν μπαλωματῆθων.
 Μοῦ φέρε δὲ ναυτίσιν κι' ὁ ἔπαινος κι' ὁ ψόγος
 καὶ φαίνεται ἀλήθεια ὁ ἱδικὸς μου λόγος,
 καὶ ὅσον ἢ ἀλήθεια κι' ἂν εἶναι τετριμμένη,
 τοιαυτὴ ὅμως ἔμεινε ἀέμωε καὶ μένει.

Π. Καὶ τί ἐστὶν ἀλήθεια;
 Φ.

Ἐκείνο ποῦ δὲν νοιώθει.
 Π. Τὰ λόγια σου, βρὲ Φασουλή, παραπολὸ τὰ κλόβεις.
 Φ. Δὲν εἶναι ἢ ἀλήθεια εἰς τριδας κρυμμένη,
 καθὼς πιστεύομεν κι' ἔμεις καὶ ἄλλοι ἐξηγούμενοι,
 ὁ τόπος τῆς Παράδεισος δὲν εἶναι χλοερὸς,
 κι' ἂν μὲς 'στὸν βόρροκο δὲν χωθῆς ἄν χοῖρος βρωμερὸς,
 μὲ ἄλλῳ σου τὴν ἐμπνευσιν, μὲ ὅσα κι' ἂν εἰσέργῃ,
 τὴν ἀσπίλον ἀλήθειαν δυσκόλως θὰ τὴν εὐρῃ.
 Ἄν εὐκόλα δὲν μ' ἔνοησε, διαβόλου μπουνταλά,
 καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτῶν θὰ σοῦ εἰπῶ πολλά.
 Κι' ἂν ὁ Ροῦθς σήμερα, ὁ κάλπικος παρὰς,
 ποῦ πέφτουμε τὰ σῆλα του ἐμπρός 'στὴν Ζανταράς,
 ἐπέρχεται δριμύτατος κατὰ τὸν σιχαπλόκων
 καὶ χᾶριν τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὑπερομῆν τὸν Κόκκον
 μὲ τὸν σκοπὸν ἐντύπωσιν ὅς ἄλλοτε νὰ κἀμῃ,
 παρῆλθε ἄλλοις ὁ καιρὸς, ἀγαπητὴ μου βλάμῃ,
 ποῦ εἰλαί ἢ κολοφωτιστῆς ἔπερυσαν γὰρ φανάρια
 κι' ἐκόπτετο ἡ ποίησις μὲ κριτικῶν ἀνάγρῃα.
 Π. Καὶ νὸν ἄς σταφανώσωμεν δι' ἀνθροῦ φυλλώματος
 τὸν ποιητὴν καὶ κριτικὸν τοῦ μακαρίου κήματος,
 τοὺς λόγους δὲ ἀφίνοντες παράμωρα, σαλιάρη,
 ἄς ὀπλισθῶμεν τάχιστα μὲ δυνατὸ σπηλιάρη,
 καὶ πάρε οὐ τὸν ποιητὴ κι' ἐγὼ τὸν κριτικὸ
 καὶ ἄς τοὺς μαγαλαρώσωμε μὲ τὸ Κοκορικὸ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὴν "Εὐστάσιον" αὐριον ἢ κόρη *Διγερέ*,
 μυθιστορία μ' ἄλα τῆς, βαρβάτη καὶ γερή,
 Ὁ Καρκαβίτας ἔγραψε, ἢ ἐν κρυπτῷ κυφῆλῃ,
 ὅπου εὐώδες κι' ἀφθονον ὑπόσταται τὸ μέλι.

Ὁ Παππανκλάου, ὁ Γεωργῆς δηλαδῆ,
 οὐπερ τὸ ἔργον εἶναι ἀκάματος σπουδῆ,
 Ἱατρικῆς Διδάκτωρ ἐβῆκε κατ' αὐτὰς,
 εὐαρεστήσας ἔλους καὶ τοὺς Καθηγητάς.

Φωκὸν, γραβῆταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Ἰνίκου, Μπένετ καὶ Λαβῆλ, ποῦ εἶναι μιά τρέλλα,
 ρεπομπλικανικὰ ἀντάμικαι, μπαποτσούνα, μαρκιῆτσα,
 στολβία ἔλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαῆτσα,
 ἄλα τῆς ὄρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὄρατα,
 πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Κασδῶνι,
 ἔπου εἰρρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
 κι' ἄς τρέψῃ μὲ τὰ τέσσαρα τὸ κάθε κουραῖδῶν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ὅς κάνω — πῶς 'στὸ σπητὶ μου ἀνέβῃ.
 Ὅτ' ἴν Νεκροπὸν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδ' συνορεύει.
 μὲ Ξενοδοχεῖον Ἰσθῶ, — δαδ' ὁτὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ζῦδι,

μὲ Χημειὸν, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μιστὸν οἰκοδομῆ,
 καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς. — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοκορικὸς πολὺς.